

Karin Slaughter

Sen yön jälkeen

Will Trent -trilleri

Suomentanut Tuulia Vihanto

LIKE

Will Trent -trilleri

Englanninkielinen alkuteos *After That Night*

Copyright © 2023 by Karin Slaughter

Published by arrangement with William Morrow, an imprint of HarperCollins Publishers

Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.

Suomenkielinen laitos © Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

Like Kustannus

Helsinki

www.like.fi

ISBN 978-951-1-48612-1

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2024

Lizille

Muista puhua arvesta, älä haavasta käsin.
Tuntematon

Huomenta Dani oli tosi kiva yö... harvoin olen sellaisen kanssa, joka on sekä fiksu että kaunis... se on harvinainen yhdistelmä.

???

Minulla on Stanhopen kampanjan yhteystiedot, haluatko edelleen vapaaehtoistyöhön?

Kuka olet?

Hauskaa! Tiedän että he etsivät avustusten kerääjiä, haluatko edelleen auttaa? Otanko sinut kyytiin kun menen kampanjatoimistoon?

Anteeksi mutta olet varmaan erehtynyt henkilöstä

Asut siinä Beaux-arts-rakennuksessa Juniper Streetillä, eikö niin?

En, muutin yhteen poikaystäväni kanssa

Huumorintajusi on mahtava, Dani Haluan viettää enemmän aikaa kanssasi Tiedän, että sinusta on ihanaa katsella puistoa kulmahuoneistosi makuuhuoneen ikkunasta Ehkä voisit esitellä minut Lordi Pantaloonsille

Miten tiedät kissastani?

Tiedän sinusta kaiken.

Siis onko Jen tämän takana? Hitto miten puistattavaa

En voi lakata ajattelemasta sitä luomea jalassasi, haluan suudella sitä ...uudestaan...

Kuka helvetti siellä kirjoittaa?

Haluatko oikeasti tietää?

Tämä ei ole hauskaa. Kerro kuka helvetti olet.

Lipastossa sänkysi vieressä On kynä ja paperia Kirjoita lista kaikesta, mitä pelkää Se olen minä

Prologi

Sara Linton piteli puhelinta korvallaan ja seurasi, miten erikoistuva lääkäri arvioi potilasta, jolla oli syvä avohaava oikeassa käsivarressa. Vastavalmistuneen lääkärin Eldin Franklinin päivä ei ollut paras mahdollinen. Hänen vuoronsa päivystysosastolla oli kestänyt vasta kaksi tuntia, mutta huumeepölyssä ollut vapaaottelija oli jo uhannut miehen henkeä ja kodittoman naisen peräsuolen tuseerauskin oli mennyt pahasti pieleen.

”Voitko käsittää, että hän sanoi minulle niin?” Tessan kauhistunut ääni rätsi puhelimessa. Sara kuitenkin tiesi, ettei tuoreesta aviomiehestään valittava sisar tarvinnut enempää vettä myllyynsä.

Sara keskittyi siis tarkkailemaan Eldiniä ja säpsähti, kun mies imaisi lidokaiinia ruiskuun kuin olisi maailman ensimmäisellä poliorokotteella kokeita tekevä Jonas Salk. Mies keskittyi enemmän lääkepulloon kuin potilaaseen.

”Hän on siis ihan uskomaton”, Tessa jatkoi.

Sara äänteli myöntäväisesti ja siirsi puhelimen korvalta toiselle. Hän löysi tablettinsa ja kaivoi esiin Eldinin potilaan tiedot. Haava ei ollut päällimmäinen huolenaihe. Potilaan vastaanottanut sairaanhoitaja oli kirjannut, että kolmekymmentäyksivuotiaalla miehellä oli takykardia ja 38,3 asteen kuume, minkä lisäksi mies oli äärimmäisen levoton ja sekava ja kärsi unettomuudesta.

Sara nosti katseensa tabletista. Potilas raapi rintakehäänsä ja kaulaansa aivan kuin ihon alla ryömisi jotakin. Vasen jalka vapisi niin voi-

makkaasti, että koko sänky tärisi. Oli enemmän kuin päivänselvää, että mies kärsi pahasta alkoholivieroitusoireyhtymästä.

Eldin ei noteerannut oireista ensimmäistäkään, mikä ei ollut Sarasta täysin odottamatonta. Lääketieteen opintoja ei ollut suunniteltu valmistamaan lääkäriä todelliseen elämään. Ensimmäisenä vuonna opiskeltiin sitä, miten kehon järjestelmät toimivat. Toisena vuonna perehdyttiin siihen, mikä näissä järjestelmissä voi mennä vikaan. Kolmantena vuonna sai nähdä potilaita, mutta vain tiukan ja usein tarpeettoman sadistisen valvonnan alla. Neljäntenä vuonna kilvoiteltiin sitten erikoistumisjakson harjoittelupaikoista kuin maailman surkeimmissa missikisoissa; osa opiskelijoista pääsi harjoitteluun johonkin maineikkaaseen ja suureen sairaalaan kun taas osa päätyi paikkaan, joka vastasi tuppukylän eläinlääkäriasemaa.

Eldin oli onnistunut pääsemään Grady Memorial Hospitaliin, Atlantan ainoaan julkiseen sairaalaan, joka oli maan kiireisimpiä traumakeskuksia. Miestä kutsuttiin harjoittelijaksi, koska hän oli vasta ensimmäistä vuotta erikoistumisjaksolla. Ikävä kyllä Eldin luuli siitä huolimatta osaavansa kaiken. Sara näki, että potilaan käsivarren haava-alueella puuduttaessaan mies ajatteli jo jotain muuta; luultavasti päivällistä tai tyttöä, jolle oli aikeissa soittaa. Tai kenties hän laski päässään korkoja lukuisille opintolainoilleen, joiden yhteissumma vastasi karkeasti kokonaisen talon hintaa.

Sara vaihtoi katseita ylihoitajan kanssa. Johnakin tarkkaili Eldiniä, mutta – kuten kaikki hoitajat kautta aikojen – hän antoi untuvikkolääkärin oppia kantapään kautta. Se kävikin nopeasti.

Potilas kumartui eteenpäin ja avasi suunsa.

”Eldin!” Sara huusi, mutta liian myöhään.

Oksennus ryöppysi kuin paloletkusta ja valui pitkin Eldinin paidan selkämystä.

Eldin jähmettyi hetkeksi järkytyksestä ja alkoi sitten yökätä tyhjää.

Sara pysytteli tuolillaan hoitajien tiskin takana. Potilas vajosi takaisin sängylle, ja hänen ilmeensä kertoi hetkellisestä helpotuksesta. Johna veti Eldinin sivuun ja alkoi pitää tälle puhuttelua kuin taaperoikäiselle.

Kauhistanut katse Eldinin kasvoilla näytti Sarasta hyvin tutulta. Hänkin oli ollut harjoittelussa Gradyssä. Hän oli joutunut kuuntelemaan samanlaisia puhutteluja. Lääketieteellisessä ei varoitettu, että juuri tällä tavalla tultiin oikeaksi lääkäriksi – nöyryytyksen ja oksennuksen kautta.

”Sara?” Tessa sanoi. ”Kuunteletko edes?”

”Joo, anteeksi.” Sara yritti kääntää huomion takaisin sisareensa. ”Mitä sanoitkaan?”

”Sitä, että miten helvetin vaikeaa hänen voi olla huomata, että roskakori on täynnä.” Tessa jatkoi vetämättä kunnolla henkeä. ”Minäkin teen töitä kaikki päivät, mutta silti minun täytyy jostain syystä siivota talo ja viikata pyykit ja tehdä päivällistä ja viedä roskat.”

Sara ei sanonut mitään. Yksikään Tessan valituksenaiheista ei ollut uusi eikä yllättävä. Lemuel Ward oli yksi itsekeskeisimmistä idiooteista, joita Sara oli koskaan tavannut, ja se oli paljon sanottu kun ottaa huomioon, että hän oli työskennellyt koko aikuisikänsä lääkärinä.

”Ihan kuin minut olisi ilmoitettu *Handmaid’s Taleen* ilman lupaa.”

”Oliko tuo kohta tv-sarjassa vai kirjassa?” Sara yritti olla kuulos-tamatta ivalliselta. ”Minä en muista kohtausta, jossa viedään roskat.”

”Kaikki on ihan hyvin voinut alkaa juuri sillä tavalla.”

”Tohtori Linton?” Kiki, yksi vahtimestareita, naputteli sormiaan tiskiä vasten. ”Kolmospaikan potilas on tulossa takaisin röntgenistä.”

Sara muodosti huulillaan kiitoksen ja tarkisti röntgenkuvat tabletiltaan. Kolmospaikan potilas oli kolmekymmentäyhdeksänvuotias skitsofreenikko, joka oli kirjautunut sisään nimellä Deacon Sledgehammer. Kaulassa oli golfpallon kokoinen ruhje, ja mies hytisi hallitsemattomasti 38,9 asteen kuumeessa. Hän oli myöntänyt auliisti olleensa koudessa heroiniiniin lähes koko ikänsä. Kun jalkojen, käsivarsien, rintakehän ja mahan verisuonet eivät olleet enää kestäneet pistämistä, mies oli alkanut piikittää ihon alle. Sen jälkeen hän oli ryhtynyt piikittämään suoraan kaulavaltimoon. Röntgenkuvat vahvistivat Saran epäilykset, mutta oikeassa oleminen ei tuntunut hänestä lainkaan mukavalta.

”Minun aikani on aivan yhtä arvokasta kuin hänenkin aikansa”, Tessa sanoi. ”Tämä on ihan vitun naurettavaa.”

Sara oli samaa mieltä muttei sanonut mitään. Hän käveli ensiapuosaston läpi. Tavallisesti tähän aikaan yöstä paikka oli täynnä ampuma- ja pistohaavoja, yliannostuksia ja kolareiden seurauksia. Myös sydänkohtauksia oli aivan riittävästi. Kenties sadesäällä tai Bravesin ja Tampa Bayn välisellä ottelulla oli osansa siihen, että osastolla oli autuaan rauhallista. Suurin osa sängyistä oli tyhjiä, ja laitteiden huminat ja piippaukset säestivät satunnaisia keskusteluja. Sara oli hoitavan lastenlääkärin vuorossa, mutta hän oli tarjoutunut myös tuuraamaan toista lääkäriä, jotta tämä pääsisi tyttärensä koulun tiedetapahtumaan. Kahdentoista tunnin työpäivästä oli kulunut jo kahdeksan tuntia, ja oksennuksen alle jäänyt Eldin oli pahinta, mitä Sara oli vuoron aikana nähnyt.

Näky oli rehellisesti sanottuna ollut melko huvittava.

”Äidistä ei tietenkään ollut mitään apua”, Tessa jatkoi. ”Hän sanoi vain, että huonokin avioliitto on avioliitto. Mitä se edes tarkoittaa?”

Sara jätti kysymyksen huomiotta ja painoi ovien avausnappia. ”Tessie, sinä olet ollut naimisissa puoli vuotta. Jos et ole hänen kanssaan onnellinen nyt...”

”En minä niin sanonut”, Tessa intti, vaikka sisaren suusta ryöppyävät sanat kertoivat muuta. ”Minä olen vain turhautunut.”

”Sellaisia avioliitot ovat.” Sara käveli kohti hissejä. ”Sitä jankuttaa miehelle kymmenen minuuttia, että on jo sanonut hänelle jostain asiasta, vaikka voisi vain sanoa asian uudestaan.”

”Onko tuo sinun neuvosi minulle?”

”Olen yrittänyt olla neuvomatta sinua”, Sara huomautti. ”Tämä on nyt ehkä paskasti sanottu, mutta joko te saatte homman toimimaan tai sitten ette.”

”Sinä sait suhteen toimimaan Jeffreyyn kanssa.”

Sara painoi refleksinomaisesti kätensä sydämelleen, mutta aika oli pehmentänyt pistävää kipua, jota hän tunsu lähes aina kun jokin muistutti häntä leskeydestä. ”Oletko unohtanut, että minä otin hänestä eron?”

”Oletko unohtanut, että minä olin silloin paikalla?” Tessa veti nopeasti henkeä. ”Selvititte tilanteen. Menitte uudestaan naimisiin. Sinä olit onnellinen.”

”Niin olinkin”, Sara myönsi, mutta Tessan ongelmana ei ollut syrjähyppy eikä edes yli äyräiden pursuava roskakori. Sisaren ongelmana oli aviomies, joka ei kunnioittanut häntä. ”Enkä minä tarkoituksella pimitä sinulta mitään. Asiaan ei vain ole yleispätevää ratkaisua. Jokainen suhde on erilainen.”

”Tietysti, mutta...”

Tessan ääni hiipui kuulumattomiin, kun hissien ovet liukuivat auki. Kaukaiset piippaukset ja hurinatkin vaimenivat. Sara tunsu sähköä ilmassa.

Erikoisagentti Will Trent seisoi hissien perukoilla. Hän katseli puhelintaan, mikä antoi Saralle loistavan tilaisuuden ahmia miestä katseellaan. Pitkä ja salskea. Leveät hartiat. Juoksijanvartalon muodot näkyivät hiilenharmaan liivipuvun läpi. Hiekanvaaleat hiukset olivat sateesta märät. Kulmikas arpi jäi osittain miehen vasemman kulmakarvan peittoon. Toinen arpi piirtyi suusta ylöspäin. Sara antoi itselleen luvan pohtia, miten aistikkaalta arpi tuntuisi hänen omia huuhaan vasten.

Will nosti katseensa. Hän hymyili Saralle.

Sara hymyili takaisin.

”Huhuu”, Tessa sanoi. ”Kuulitko, mitä...”

Sara katkaisi puhelun ja työnsi puhelimen taskuunsa.

Kun Will astui hissistä, Sara kävi mielessään läpi, millä kaikilla tavoilla olisi voinut näyttää edustavammalta tässä yllättävässä kohtaamisessa. Luettelo alkoi siitä, että hän olisi voinut jättää hiuksensa sitomatta pään päälle mummonutturalle, ja päättyi siihen, että hän olisi voinut pyyhkiä huolellisemmin ketsupin, joka oli valunut päivällisellä työasun rinnoille.

Willin katse nauliutui tahraan. ”Sinulla näyttää olevan tuossa...”

”Verta”, Sara sanoi. ”Se on verta.”

”Oletko varma, ettei se ole ketsuppia?”

Sara pudisti päätään. ”Olen lääkäri, joten...”

”Ja minä olen etsivä, joten...”

Molemmat virnistivät, ja vasta silloin Sara huomasi, että myös Willin työpari Faith Mitchell oli ollut hississä ja seisoi nyt vajaan metrin päässä heistä.

Faith huokaisi raskaasti ja sanoi sitten Willille: ”Menen jo aloittamaan sitä juttua sen jutun kanssa.”

Will laittoi kädet taskuun, kun Faith käveli kohti potilashuoneita. Mies vilkaisi lattiaa, sitten taas Saraa, ja lopuksi kohti käytävää. Hiljaisuus venyi kiusallisen pitkäksi – se oli Willin erikoiskyky. Mies oli sosiaalisesti uskomattoman kömpelö. Asiaa ei auttanut, että Sara tunsi sanojensa juuttuvan kurkkuun miehen seurassa.

Sara pakottautui puhumaan. ”Viime kerrasta on aikaa.”

”Kaksi kuukautta.”

Sara oli naurettavan ilahtunut siitä, että mies tiesi, kuinka paljon aikaa oli kulunut. Hän odotti tämän jatkavan puhumista, mutta sitä Will ei tietenkään tehnyt.

”Mitä teet täällä? Tutkitko jotain juttua?” Sara kysyi.

”Tutkin.” Will vaikutti helpottuneelta päästessään tutulle maaperälle. ”Kaveri katkoi naapurinsa sormet, kun ruohonleikkurista oli tullut kiistaa. Poliisit tulivat paikalle. Kaveri hyppäsi autoonsa ja ajoi suoraan puhelinpylvästä päin.”

”Rikollisten aatelia.”

Willin yhtäkkisessä naurunpurskahduksessa oli jotain, mikä sai Saran sydämen pompahtamaan oudosti. Hän yritti saada miehen puhumaan lisää. ”Tuo kuulostaa ennemminkin Atlantan poliisin tapaukselta kuin sellaiselta jutulta, mitä Georgian osavaltion keskusrikospoliisi hoitaisi.”

”Sormienkatkoja työskentelee huumeidiilerille, jota olemme yrittäneet napata. Koetamme saada kaverin laulamaan.”

”Tehän voitte *katkaista* hänen tuomionsa, jos hän suostuu todistamaan.”

Tällä kertaa Williltä ei herunut naurahdusta. Vitsi oli lässähtänyt kuin pannukakku.

Will kohautti olkiaan. ”Niin olisi tarkoitus.”

Sara tunsi punan nousevan kaulalleen. Hän yritti epätoivoisesti haparoida turvallisemmalle maaperälle. ”Odottelen tässä potilasta röntgenistä. En minä yleensä notku hisseillä.”

Mies nyökkäsi muttei tehnyt muuta estääkseen kiusallisen tunnelman paluuta. Hän hieroi leukaansa sormillaan himmeän arven kohdalta, joka kulki pitkin terävää leukalinjaa ja laskeutui paidankauluksesta sisään. Vihkisormus kimmelsi varoitusvalon lailla. Will huomasi, että Sara oli huomannut sormuksen. Hän laittoi kätensä takaisin taskuun.

”No niin.” Saran oli päästävä tilanteesta ennen kuin hänen poskensa syttyisivät palamaan. ”Faith odottaa sinua jo varmasti. Oli mukava nähdä taas, agentti Trent.”

”Samoin, tohtori Linton.” Will nyökkäsi kevyesti ja käveli sitten pois.

Sara esteli itseään luomasta kaipaavia katseita miehen perään ja kaivoi siksi puhelimensa esiin. Hän tekstasi anteeksipyynnön sisarelleen siitä, että oli katkaissut puhelun niin yllättäen.

Kaksi kuukautta.

Will tiesi, miten hänet tavoittaisi, mutta mies ei ollut ottanut yhteyttä.

Toisaalta Sarakin tiesi, miten Willin sai kiinni, muttei ollut itsekään ottanut yhteyttä.

Hän kävi lyhyen keskustelun hiljaa mielessään läpi, mutta ohitti katkomisvitsin, jotta hänen kasvonsa eivät alkaisi uudestaan hehkua. Sara ei tiennyt, flirttailiko Will vai oliko tämä vain kohtelias. Vai oliko hän itse kenties pelkästään typerä ja epätoivoinen. Hän tiesi Will Trentin olevan naimisissa Atlantan poliisin entisen etsivän kanssa, ja tuo etsivä tunnettiin raivohulluna narttuna, jolla oli tapana kadota pitkiä ajoiksi. Siitä huolimatta mies piti vihkisormusta sormessaan.

Saran äiti sanoisi: *Huonokin avioliitto on avioliitto.*

Onneksi hissien ovet aukesivat ennen kuin Sara ehti vajota syvemmälle kaninkoloon.

”Heippa, lekuri.” Deacon Sledgehammer oli lysähtänyt pyörätuoliinsa mutta yritti Saran takia ryhdistäytyä. Miehellä oli yllään sairaala-kaapu ja mustat villasukat. Kaulan vasen puoli näytti kivuliaan punaiselta ja turvonneelta. Käsivarsissa, jaloissa ja otsassa oli pyöreitä arpia, jotka olivat seurausta vuosikausia kestäneestä ihon alle piikittämisestä. ”Joko selvisi, mikä meikäläisessä on vikana?”

”Kyllä vain.” Sara vapautti sairaala-apulaisen tehtävästään ja työnsi Deaconia käytävää pitkin. Hän olisi halunnut kääntyä katsomaan Willin perään kuin Lootin vaimo mutta taisteli vastaan. ”Sinulla on kaulassasi kaksitoista katkennutta neulaa. Moniin kohtiin on kehittynyt paise. Siksi kaulasi on turvonnut ja sinun on hankala niellä. Tulehdus on erittäin vakava.”

”Perhana.” Deacon henkäisi rohisten. ”Kuulostaa, että se voi viedä minulta hengen.”

”Niin se voikin.” Sara ei halunnut valehdella miehelle. ”Sinut pitää leikata ja neulat poistaa, ja sitten sinun on jäätävä tänne ainakin viikoksi suonensisäiseen antibioottiin. Myös vieroitusoireitasi pitää hoitaa. Tästä ei tule helppoa.”

”Voi paska”, Deacon mutisi. ”Tuletko katsomaan minua?”

”Varmasti. Huomenna minulla on vapaapäivä, mutta olen täällä koko sunnuntain.” Sara avasi ovet kulkutunnisteellaan. Hän antoi vihdoin itselleen luvan katsoa Willin suuntaan. Tämä oli käytävän toisessa päässä. Sara katseli miestä, kunnes tämä kääntyi kulman taakse.

”Tuo kaveri antoi minulle sukkansa.”

Sara kääntyi takaisin Deaconin puoleen.

”Pyörin viime viikolla osavaltion hallintorakennuksen liepeillä.” Deacon osoitti paksuja sukkia jalassaan. ”Ilma oli ihan helvetin kylmä. Tyyppi otti sukat jalastaan ja antoi ne minulle.”

Saran sydän pompahti jälleen oudosti. ”Olipa kiltisti tehty.”

”Perkeleen kyttä laittoi niihin varmaan salakuuntelulaitteen.” Deacon painoi sormen suulleen vaientaakseen Saran. ”Mieti mitä sanot.”

”Asia ymmärretty.” Sara ei aikonut ryhtyä kiistelemään skitsofreenikon kanssa, jolla oli hengenvaarallinen tulehdus. He olivat jo

aiemmin käyneet pitkän keskustelun siitä, että Saralla oli punertavanruskea tukka ja että hän oli vasenkätinen.

Sara käänsi tuolia kolmannen potilaspaikan verhoa kohti ja auttoi sitten Deaconia siirtymään sänkyyn. Miehen käsivarret olivat pelkkää luuta ja nahkaa. Hän oli aliravittu. Hiuksissa oli pinttynyttä likaa ja pölyä. Monta hammasta puuttui. Mies oli vajaa nelikymppinen mutta näytti kuusikymmentävuotiaalta ja liikkui kuin kahdeksankymmentävuotias. Sara ei ollut varma, selviäisikö tämä enää yhdestäkään talvesta. Joko heroini, luonnonvoimat tai uusi raju tulehdus tekisi miehestä lopun.

”Tiedän, mitä ajattelet.” Deacon asettui makuulle ja voihkaisi kuin vanhus. ”Haluat soittaa perheelleni.”

”Haluatko, että soitan perheellesi?”

”En. Älä soita sosiaalitoimeenkaan.” Deacon raapi käsivarttaan, ja kynnet pureutuivat pyöreään arpeen. ”Kuule, minä olen pelkkä paskakasa.”

”Et minun mielestäni.”

”No, minulla sattuu olemaan hyvä päivä.” Deaconin ääni sortui viimeisen sanan kohdalla. Hän alkoi ymmärtää, ettei ehkä selviäsi seuraavaan päivään. ”Ajattele nyt tätä minun mielenterveyttäni ja riippuvuuttani. Jukoliste, että rakastan huumeita, mutta se ei ole muille helppoa.”

”Olet saanut huonot kortit”, Sara sanoi hillityllä äänellä. ”Se ei tee sinusta huonoa ihmistä.”

”Niin, mutta perhe on joutunut kokemaan kovia meikäläisen takia. Panivat välit poikki kymmenen vuotta sitten kesäkuussa, eikä ihme. Heillä oli monta hyvää syytä. Minä valehtelin, varastin, huijasin ja hakasin. Kuten sanottu, olen pelkkä paskakasa.”

Sara nojasi kyynärpäillään sängyn kaiteeseen. ”Mitä voin tehdä hyväksesi?”

”Jos en selviä, niin ilmoittaisitko äidilleni? Ei hän siitä kyllä pahoillaan olisi. Helpottuisi varmaan, rehellisesti sanottuna.”

Sara otti taskustaan kynän ja lehtiön. ”Kirjoita tähän hänen nimensä ja numeronsa.”

”Sano hänelle, että en minä pelännyt.” Deacon painoi kynää niin lujaa, että Sara kuuli paperin lähes repeytyvän. Kyyneleet valuivat miehen silmistä. ”Sano hänelle, etten syyttänyt häntä. Ja että... sano, että hän oli minulle rakas.”

”Toivottavasti ei ole tarvetta, mutta lupaan soittaa hänelle tilanteen vaatiessa.”

”Ethän soita ennen? Ei hänen tarvitse tietää, että olen hengissä. Vasta jos minä...” Miehen ääni hiipui kuulumattomiin. Hän ojensi leh-tiön ja kynän Saralle kädet täristen. ”Ymmärräthän sinä.”

”Ymmärrän kyllä.” Sara laski kätensä hetkeksi Deaconin olkapäälle. ”Soitan nyt leikkausosastolle. Laitamme keskuslaskimokatetrin, jotta voin antaa sinulle jotakin oloa helpottavaa.”

”Kiitti, lekuri.”

Sara sulki verhon takanaan. Hän nappasi puhelimen hoitajien tiskiltä, pyysi kirurgin konsultaatiota ja keskuslaskimokatetrin laittoa.

”Hei.” Eldin oli käynyt suihkussa ja vaihtanut ylleen puhtaan työ-asun. ”Laitoin juopolle diatsepaamitipan. Kaveri odottaa sänkypaikkaa.”

”Lisää tippaan monivitamiinia ja 500 milligrammaa tiamiinia estämään...”

”Wernicken enkefalopatiaa”, Eldin sanoi. ”Hyvä ajatus.”

Saran korvaan mies kuulosti hieman liian itsevarmalta siihen nähden, että oli juuri saanut oksennukset päälleen. Koska hän oli Eldinin ohjaaja – vaikka vain tämän yön ajan – oli hänen tehtävänsä panna mies ojennukseen, jottei sama toistuisi.

”Eldin, se ei ole ajatus vaan hoitokäytäntö, jolla estetään kouristukset ja saadaan potilas rauhoittumaan”, Sara sanoi. ”Vieroitus on yhtä helvettiä. Potilaasi kärsii silminnähden. Hän ei ole juoppo. Hän on kolmekymmentäyksivuotias mies, joka kamppailee alkoholiriippuvuuden kanssa.”

Eldin ymmärsi sentään näyttää nolostuneelta. ”Selvä. Olet oikeassa.”

Sara ei ollut lopettanut. ”Luitko hoitajan kirjauksen? Hän otti ylös tarkat taustatiedot. Mies ilmoitti juovansa neljästä viiteen olutta päivässä. Opetettiinko teille viime vuonna siihen liittyvä perussääntö?”

”Kerro aina kahdella määrällä, jonka potilas ilmoittaa juovansa.”

”Aivan oikein”, Sara sanoi. ”Potilaasi kertoi myös, että yritti lopettaa. Hän lopetti juomisen kuin seinään kolme päivää sitten. Se lukee hänen tiedoissaan.”

Eldinin ilme vaihtui nolostuneesta tyrmistyneeksi. ”Miksei Johna sanonut mitään?”

”Mikset lukenut hoitajan kirjausta? Mikset huomannut, että potilaallasi oli rajuja alkavan influenssan kaltaisia oireita ja hän raapi ihoaan kuin se olisi täynnä muurahaisia?” Sara näki häpeän palaavan Eldinin kasvoille, mikä oli hyvä asia. Mies ymmärsi olevansa syyppää. ”Ota tästä opiksesi, Eldin. Hoida potilastasi paremmin ensi kerralla.”

”Olet oikeassa. Olen pahoillani.” Eldin veti syvään henkeä ja puhalsi ilman ulos. ”Luoja, opinko minä tätä ikinä?”

Sara ei voinut jättää miestä kurjuuteen rypemään. ”Sanon sinulle saman, mitä ylilääkäri sanoi minulle: uskon että olet hemmetin hyvä lääkäri, tai sitten olet psykopaatti, joka on onnistunut hämäämään fiksuinta ihmistä, joka sinua on koskaan valvonut.”

Eldin nauroi. ”Voinko kysyä yhtä asiaa?”

”Toki.”

”Sinäkin suoritit erikoistumisjakson täällä, eikö niin?” Eldin odotti, että Sara nyökkäisi. ”Kuulin, että olisit päässyt erikoistumaan Nygaardin johdolla. Pediatriseen sydän- ja rintaelinkirurgiaan. Hemmetin vaikuttavaa. Miksi lähdit pois?”

Kun Sara yritti muotoilla vastausta, hän tunsu jälleen ilmassa väreilevän muutoksen. Tällä kertaa se ei ollut sähköä, kuten silloin kun hän oli nähnyt Will Trentin hississä. Nyt hänen vuosia kouliintunut lääkärinvaistonsa sanoi, että loppuyöstä tulisi ikävä.

Ambulanssipotilaiden sisäänkäynnin ovet lennähtivät auki. Johna juoksi käytävää pitkin. ”Sara, pihalla on sattunut kolari. Mersun ja ambulanssin törmäys. Uhria vedetään juuri ulos autosta.”

Sara lähti hölkkäen kohti traumaosastoa Eldin kannoillaan. Hän tunsu miehen kasvavan levottomuuden ja sanoi tälle vakaalla äänellä: ”Tee täsmälleen kuten sanon. Pysy pois tieltä.”

Sara oli vetämässä steriiliä pukua ylleen, kun ensihoitajat riensivät sisään potilas paareihin sidottuna. Kaikki olivat kastuneet sateessa läpimäriksi. Yksi hoitajista huuteli tietoja. ”Dani Cooper, yhdeksäntoistavuotias nainen, ollut kolarissa, on tajuissaan, rintakipua, hengenhädistusta. Ajoin vahaata viittäkymppiä suoraan ambulanssia päin. Haava vatsalla näyttää pinnalliselta. Verenpaine 80/40, syke 108. Hengitys kuulostaa vasemmalla puolella pinnalliselta, oikealla normaalilta. Valpas ja orientoitunut. Oikeassa kädessä suolaliuostippa.”

Yhtäkkiä traumaosasto oli täynnä ihmisiä, jotka näyttivät siltä kuin olisivat tanssineet kaotista mutta tarkkaan koreografoitua balettia. Jokaisella oli tehtävänsä: katetrointi, verinäytteiden ottaminen, veren sopivuuskokeen tekeminen, vaatteiden leikkaaminen, verenpaine mittarin mansetin asettelu, happisaturaation mittaaminen, piuhat ja happi. Lisäksi jonkun oli pidettävä kirjaa jokaisesta toimenpiteestä ja siitä, mitä kukin on tehnyt.

Sara huusi: ”Tarvitaan traumaveripaketti, thorax ja vatsan röntgen, toinen iso kanyyli verensiirron varalle. Laittakaa Foleyn katetri ja ottaa normaali virtsa- ja huumetestit. TT niskasta ja päästä. Ilmoittakaa sydänkirurgiselle, että ovat valmiudessa.”

Ensihoitajat siirsivät potilaan sängylle. Nuoren naisen kasvot olivat valkoiset. Hampaat kalisivat ja silmistä heijastui häätä.

”Dani”, Sara sanoi. ”Minä olen tohtori Linton. Olen hoitava lääkäri. Voitko kertoa, mitä tapahtui?”

”A-a-auto...” Dani kykeni häidin tuskin kuiskaamaan. ”M-minä heräsin...”

Naisen hampaat kalisivat niin, ettei hän saanut sanottua enempää.

”Ei häätä. Mihin sinua sattuu? Pystytkö näyttämään minulle?”

Sara katsoi, kun Dani laitto kätensä ylävatsan vasemmalle puolelle. Ensihoitajat olivat jo peittäneet sideharsolla vasemmalla, rintakehän alapuolella olevan laseraation. Se ei tosin ollut ainoa vamma. Danin ylävartalo oli tummanpunainen kohdistusta, joihin jokin, mahdollisesti ohjauspyörä, oli osunut voimalla. Sara painoi stetoskoopin naisen vatsalle ja kuunteli sitten molemmat keuhkot.

”Suolistoäännet ovat hyvät”, Sara huusi ja lisäsi: ”Dani, voisitko vetää syvään henkeä?”

Hengenveto oli työläs ja vinkuva.

Sara sanoi muille: ”Ilmarinta vasemmalla puolella. Valmistelkaa dreeni. Tarvitsen leikkaustarjottimen.”

Dani yritti seurata hullunmyllyä katseellaan. Kaappeja availtiin ja tarjottimia täytettiin – leikkausliinoja, letkuja, Betadinea, kertakäyttö-käsineitä, skalpelli, lidokaiinia.

”Älä huoli, Dani.” Sara kumartui ja yritti kääntää naisen huomion pois kaaoksesta. ”Katso minua. Keuhkosi on painunut kasaan. Me laitamme laskuputken...”

”M-minä en...” Dani yritti saada henkeä. Naisen ääni oli hukkaa meluun ja melskeeseen. ”Minun piti päästä pois...”

”Ymmärrän.” Sara siirsi Danin hiuksia taaksepäin ja tarkisti, näkyikö merkkejä päävammasta. Dani oli menettänyt tajuntansa tapahtumapaikalla, ja jokin oli aiheuttanut sen. ”Sattuuko sinua päähän?”

”Kyllä... se... Korvissa soi ja...”

”Selvä.” Sara tarkisti pupillit. Nainen oli selvästi saanut aivotärähdyksen. ”Dani, pystytkö sanomaan, mihin sinua sattuu eniten?”

”Hä-hän satutti minua...” Dani sanoi. ”Luulen että... hän raiskasi minut.”

Sara hätkähti järkytyksestä. Huone vaimeni, ja hän kuuli vain Danin pihisevän äänen.

”Hän laittoi juomaani huumetta...” Dani yski yrittäessään niellä. ”Heräsin ja hän... mies oli päälläni... sitten olin autossa, mutten tiedä miten... ja...”

”Kuka?” Sara kysyi. ”Kuka sinut raiskasi?”

Naisen silmäripset alkoivat räpsyä.

”Dani? Pysy hereillä.” Sara painoi kätensä naisen poskelle. Huulet olivat kalvenneet. ”Tarvitsen pleuradreenin heti.”

”Pysäyttäkää hänet...” Dani sanoi. ”Pysäyttäkää... jooko.”

”Kenet?” Sara kysyi. ”Dani? Dani?”

Danin katse nauliutui Saraan. Nainen aneli sanattomasti ymmärrystä.

”Dani?”

Naisen ripset alkoivat taas räpsyä. Sitten liike pysähtyi ja pää valahti sivulle.

”Dani?” Sara painoi stetoskoopin Danin rintakehälle. Hiljaisuus. Yhdeksäntoistavuotiaan elämä oli hiipumassa pois. Sara sivuutti paniikkinsa ja sanoi toisille: ”Sykettä ei kuulu. Aloitetaan paineluelvytys.”

Hoitaja nappasi elvytyspalkeen ja -maskin, joilla voi pakottaa ilmaa keuhkoihin. Sara laitto sormensa lomittain ja painoi kämmenensä Danin sydämelle. Painelu-puhalluselytys oli tilapäinen keino saada käsin painamalla veri virtaamaan sydämeen ja aivoihin, kunnes sydän saataisiin toivottavasti palaamaan normaaliin rytmiin defibrillaatiolla. Sara painoi Danin rintaa kaikin voimin. Kuului iljettävä rasahdus, kun kylkiluut antoivat periksi.

”Helvetti!” Sara huomasi, että tunteet olivat vaarassa ottaa vallan. Hän pakotti itsensä ruotuun. ”Potilaalla on varstarinta. PPE ei käy. Defibrilloidaan.”

Johna oli jo tuonut hätäkärryn. Sara kuuli defibrillaattorin latautuvan täyteen, kun elektrodit painettiin kiinni Danin velttoon kehoon.

Sara nosti kätensä irti metallisesta sängystä.

”Irti!” Johna painoi elektrodien nappeja.

Danin keho nytkähti, kun kolmetuhatta voltia kohdistettiin suoraan rintakehään. Näyttö piippasi. Kaikki odottivat loputtomalta tuntuvien sekuntien ajan nähdäkseen, käynnistyykö sydän uudelleen, mutta viiva näytöllä suoristui ja hälytysääni ujelsi.

”Uudestaan”, Sara sanoi.

Johna odotti latausta. Uusi isku. Uusi piippaus. Jälleen nollaviiva.

Sara kävi vaihtoehtoja läpi. Ei paineluelvytystä. Ei defibrilloitavaa. Rintakehää ei voinut murtaa auki, koska siinä ei ollut murrettavaa. Varstarinta merkitsi kahden tai useamman kylkiluun murtumaa kahdessa tai useammassa kohdassa, minkä johdosta rintaontelon seinämä oli hetkuva ja hengityksen mekaniikka muuttui.

Saran arvion mukaan Dani Cooperin toisessa, kolmannessa ja viidennessä kylkiluussa oli useita tylpän esineen aiheuttamia murtumia. Terävät luunpalat kelluivat irtonaisina rinnassa, ja ne voisivat lävistää sydämen ja keuhkot. Nuoren naisen selviytymismahdollisuudet olivat hiipuneet vähäisiksi.

Kaikki äänet, jotka Sara oli sysännyt syrjään hoitaessaan Dania, täyttivät yhtäkkiä hänen mielensä. Hapen hyödytön sihinä. Verenpaine mittarin mansetin päättymätön huokailu. Suojavaatteiden rahina, kun kaikki yrittivät taistella pieneneviä todennäköisyyksiä vastaan.

Joku sammutti hälytysäänen.

”Selvä.” Sara lausui sanan itselleen, ei kenellekään muulle. Hänellä oli suunnitelma. Hän kuori pois sideharson, joka peitti laseraatiota Danin kehon vasemmalla puolella. Hän kaatoi haavaan Betadinea ja antoi sen ryöpytä suihkulähteen lailla yli. ”Eldin, kerro minulle kylkikaaresta.”

”No...” Eldin katseli, miten Sara laittoi käteensä nopeasti uudet kertakäyttökäsineet. ”Kylkikaari muodostuu edessä kylkirustoista, jotka nivELYvät rintalastaan. Yhdestoista ja kahdestoista kylkiluu taas ovat rintalastasta irti. Ne päättyvät yleensä kainalon suuntaisessa linjassa lateraalisen seinämän lihasten väliin. Eikö niin?”

”Kyllä.”

Sara otti skalpellin tarjottimelta. Hän upotti terän kyljen haavaan ja viilsi varovasti rasvakerroksen läpi vatsalihakseen asti. Sitten hän leikkasi palleaan asti suunnilleen nyrkkinsä kokoisen reiän.

Hän katsoi Johnaa. Hoitajan huulet olivat yllätyksestä raollaan, mutta nainen nyökkäsi. Tämä oli Danin ainoa selviytymismahdollisuus.

Sara työnsi kätensä reikään. Pallealihas supistui ranteen ympärille. Hänen rystysensä osuivat selän puoleisiin kylkiluihin, kuin ne olisivat olleet ksylofonin kapuloita. Keuhko oli kuin tyhjäksi litistynyt ilmapallo. Vatsalaukku ja perna olivat liukkaita ja taipuisia. Sara sulki silmänsä, keskittyi anatomiaan ja kurotti kätensä Danin rintaan. Hänen sormenpäänsä koskettivat veren täyttämää sydänpussia. Sara asetti sormensa varovasti elimen ympärille. Hän katsoi näyttöä ja puristi.

Nollaviiva pompahti.

Hän puristi uudelleen.

Viiva pompahti taas.

Sara jatkoi veren pumppaamista sydämen läpi, venytti sormiaan ja pakotti sydämen elämän normaaliin rytmiin. Hän sulki jälleen silmänsä ja kuunteli, piippaisiko näyttö. Hän tunsu valtimoiden kartan kuin topografisen piirustuksen. Oikea sepelvaltimo. Posteriorinen laskeva valtimo. Oikea marginaalivaltimo. Vasen anteriorinen laskeva valtimo. Kiertävä valtimo.

Kaikista kehon elimistä sydän nostatti eniten tunteita. Sydän saattoi olla särkynyt tai täynnä rakkautta ja iloa, tai se saattoi pompahtaa, kun ihminen näki ihastuksensa hississä. Käsi laskettiin sydämen päälle lippuvalaa vannottaessa. Sydäntä taputettiin kädellä, kun ilmaistiin uskollisuutta, rehellisyyttä tai kunnioitusta. Julmaa ihmistä voitiin kutsua sydämettömäksi. Etelävaltioissa sanottiin *voi sydäntäsi* sellaiselle ihmiselle, joka ei ollut järin terävä päästään. Hyvää tekevä ihminen oli *sydämellinen*. Kun Sara ja Tessa olivat pieniä, Tessa oli usein vannonut jotakin käsi sydämellä. Tämä oli varastanut Saran vaatteita, CD-levyn tai kirjan ja vannoi sitten syyttömyyttään – *käsi sydämellä*.

Sara ei ollut varma, kuolisiko Dani Cooper, mutta hän lupasi naiselle käsi tämän sydämellä, että tekisi kaikkensa pysäyttääkseen miehen, joka oli raiskannut tämän.

Kolmen vuoden kuluttua

1

”Tohtori Linton.” Maritza Aguilar, Dani Cooperin perheen asianajaja, käveli kohti todistajanaitiota. ”Kertoisitteko, mitä seuraavaksi tapahtui?”

Sara veti syvään henkeä ja sanoi sitten: ”Kuljin koko matkan leikkaussaliin siirtosängyn kyydissä, jotta voin jatkaa Danin sydämen pumppaamista kädelläni. Pesin käteni leikkausta varten. Kirurgit jatkoivat siitä.”

”Entä sen jälkeen?”

”Seurasin leikkausta.” Sara räpäytti silmiään, ja vielä kolme vuotta myöhemmin hän voi yhä nähdä Danin makaamassa leikkauspöydällä. Silmät oli teipattu kiinni, suusta tuli letkuja, rintakehä oli levitetty auki ja kylkiluiden valkoiset pirstaleet olivat levinneet pitkin rintaonteloa kuin konfetit. ”Kirurgit tekivät kaiken voitavansa, mutta Dani oli jo poissa. Hänet julistettiin kuolleeksi yöllä noin kello 2.45.”

”Kiitos.” Maritza palasi pöydän ääreen muistiinpanojensa pariin. Hän alkoi selaila sivuja. Kollega nojautui kuiskaamaan jotakin naisen korvaan. ”Pieni hetki, jos sallitte, arvoisa tuomari?”

”Kunhan ei mene kauan”, tuomari Elaina Tedeschi sanoi.

Oikeussaliin laskeutui hiljaisuus. Kuului vain kahinaa, kun valamiehet vaihtelivat asentoa tuoleissaan, ja puolitäydeltä lehteriltä kantautui satunnaisia yskähdyksiä ja aivastuksia. Sara veti jälleen syvään henkeä. Hän oli ollut todistajanaitiossa jo kolme tuntia. He olivat juuri